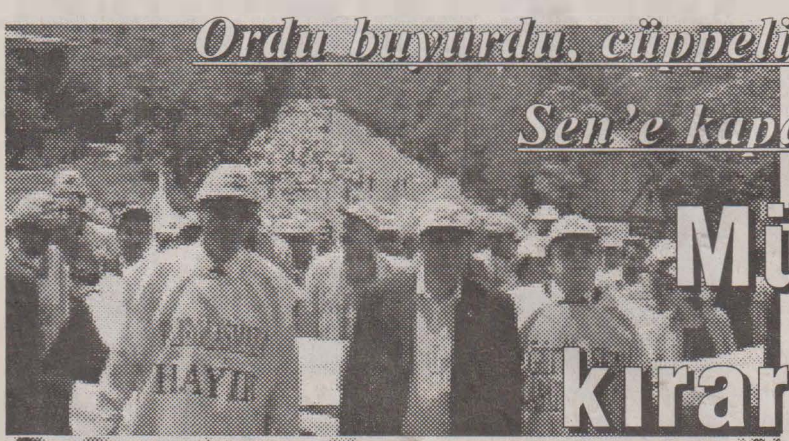
KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

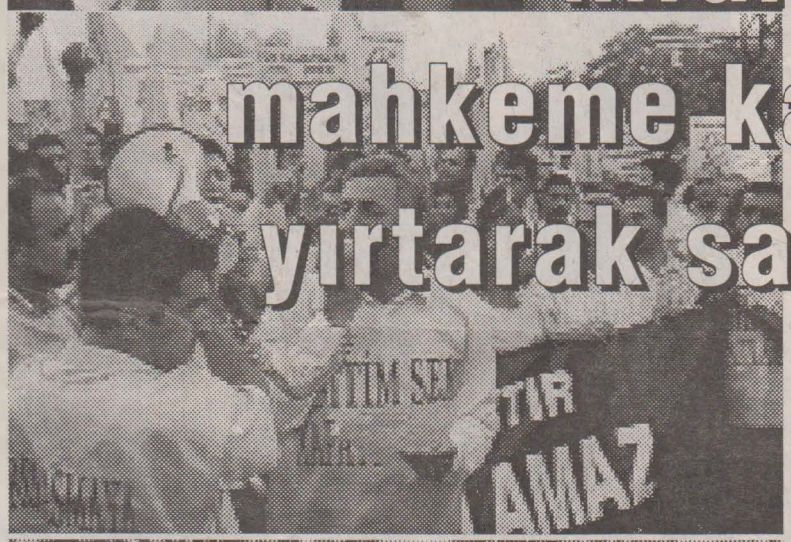
kamu emekçileri bülteni

Haziran 2005 * Sayı 7* Fiyatı 500.000 TL

Ordu buyurdu, cüppeliler ipi çekti, Eğitim-Sen'e kapatma kararı verildi...

Mühürlerinizi kırarak kurduk, mahkeme kararlarınızı yırtarak savunacağız!

Yargıtay Hukuk Genel Kurulu, bir yılı aşkın süren hukuk oyununun sonunda Eğitim-Sen'i kapatma davasına son noktayı koydu. Sendikanın tüzüğünde yeralan "anadilde öğrenim" talebi gerekçe yapılarak alınan bu kararla yüzbinlerce eğitim emekçisinin örgütlenme hakkı gaspedildi. Bu kararla kamu emekçilerinin büyük bedellerle kurdukları ve türlü saldırılara karşı bugüne kadar yaşattıkları sendikalarına kilit vuruldu.

Eğitim-Sen'i kapatma kararını mahkemeler değil düzenin temel yönetici gücü olan ordu vermiştir. Mahkemelere de bu kararı uygun zamanda ve koşullarda tescilleme görevi düşmüştür. Amaç işçi ve emekçilere gözdağı vermek ve teslim almaktır. Amaç kurulu düzene tam teslim olmuş sendikalar yaratmak ve aksi yönde davranma eğiliminde olanları faşist zorbalıkla cezalandırmaktır. Amaç inkar ve imha politikaları karşısında Kürt

halkını yalnızlaştırmaktır. Amaç özerk-bilimsel-demokratik ve ana dilde eğitim mücadelesini boğmak, ezilen yığınları karanlığa ve yozluğa mahkum etmektir.

Eğitim-Sen'i kapatmakta amaç bu kadar açıkken ve saldırı yaklaşık bir yıldır gündemde iken yazık ki karşı koyacak güçte bir mücadele cephesi oluşturulamamıştır. Bundan dolayı 200 bin emekçinin örgütlü olduğu bir sendikayı kapatmaya yeltenenler cesaret bulmuşlardır. Dolayısıyla Eğitim-Sen'in kapatılması kararının sorumluluğunu sermaye iktidarıyla aynı ölçüde, Eğitim-Sen'i sahiplenmekten uzak duran ve AB hayalleriyle avunan KESK yönetimi ile işçi sendikalarının başındaki hain sendika ağaları birlikte paylaşmaktadırlar.

Fiili-meşru mücadeleyle kurulan mevziler ancak fiili-meşru mücadeleyle savunulabilir. Sınıf mücadelesinin bu basit gerçeği, bu saldırıyla birlikte yeniden kanıtlanmıştır. Eğitim-Sen'i kuran ve iktidarın türlü saldırısına ve yasalarına rağmen bugünlere getiren kamu emekçilerinin iradesi mühürleri olmalıdır. Böyle bir irade olmaksızın ve yasal-icazetçi bir sendikacılık anlayışıyla Eğitim-Sen'leri ne kurmak ve ne de yaşatmak mümkündür. Kapatma kararı bu bakımdan son derece uyarıcı bir ders olmuştur.

Sınıf mücadelesinin bu basit gerçeklerinin bilincinde olan ve fiili-meşru mücadele geleneğine sahip çıkan kamu emekçileri için kapatma kararının herhangi bir meşruluğu yoktur. Eğitim-Sen geçmişte nasıl savunulduysa bundan sonra da öyle savunulacaktır. Geçmişte sendikanın kapısına konulan mühürler nasıl kırıldıysa, bu son kapatma kararı da öyle çöpe atılacaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri işte bu bilinçle, başta kamu emekçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, sermayenin bu faşist saldırısına karşı kapatma kararını tanımayarak Eğitim-Sen'i sahiplenmeye ve fiili-meşru mücadele bayrağını yükselterek direnişe geçmeye çağırmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Eğitim Sen'i kapattırmayacağız!

Eğitim-Sen, ordunun talimatıyla "bireylerin ana dillerinde öğrenim görmesini ve kültürlerini geliştirmesini savunur" şeklindeki tüzük maddesi anayasanın 42. maddesine aykırı olduğu gerekçesiyle kapatılmak isteniyor. Bu konuda daha önce takipsizlik kararlarının bulunmasına rağmen hemen harekete geçilmiş ve sonuç olarak Eğitim Sen'in kapatılması yönünde siyasal bir karar çıkarılmıştır.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinin önüne bir engel olarak konulan kararın sonuçlarını değerlendirmeden önce, belleğimizi tazelemek için eğitim emekçilerinin örgütlü mücadele tarihine bakmak yararlı olacaktır.

Eğitim emekçilerinin örgütlenme tarihi 20. yy başlarına kadar gidiyor. 1908 yılında "Encümen-i Muallimin Örgütlenmesi" kuruluyor. Bu örgüt diğer bir eğitim örgütlenmesiyle birleştikten sonra 1909 yılında Başkanı Zeki Bey tutuklanarak örgüt KAPATILIYOR. 1940 yılına gelindiğinde Köy Enstitüleri döneminin başlamasıyla örgütlenme yönünde yeni bir hareketlilik başlıyor. Bu hareketlilik 1965 yılında TÖS'ün kurulmasıyla sonuçlanıyor. TÖS 12 Mart 1971 darbesiyle yöneticileri tutuklanıp KAPATILIYOR. Eğitim emekçileri kapatmanın ardından 4 Eylül 1971'de TÖB-DER'i kuruyor. Bu kez 12 Eylül 1980 faşist darbesi sonrasında TÖB-DER'in yöneticileri tutuklanıp örgüt KAPATILIYOR. Bu kapatmanın ardından 1988'de Eğit–Der kuruluyor. Ardından 29 Mayıs 1990'da Eğitim-İş, 22 Kasım 1990'da Eğit-Sen kuruluyor. Bu iki sendikanın birleşmesiyle kurulan Eğitim-Sen ise bugün KAPATILMAK isteniyor.

Sadece eğitim emekçilerinin örgütlülüğüne yönelik saldırılar sermaye ve işbirlikçilerinin emeğin örgütlenmesi karşısında izledikleri geleneksel faşist zorbalığı resmediyor. Bu gelenek, emek örgütlenmelerini her türlü aracı kullanarak ehlileştirmeye, mümkün değilse zorbalıkla kapatarak susturmaya çalışmak biçimindedir.

Yeni kapatma saldırısının arkasında da benzer nedenler vardır.

Eğitim-Sen kapatılmak isteniyor çünkü sermaye iktidarı gerici, yoz, anti-demokratik ve en önemlisi paralı eğitimi kurumsallaştırmaya çalışmaktadır. Özelleştirmeyi, yalnızca eğitimde değil sağlıkta, maliyede, ulaşımda, yani hayatın her alanında gerçekleştirmeyi amaçlamaktadır. KESK'i oluşturan ve nicel açıdan da en can alıcı örgütlülüğe sahip olan eğitim çalışanlarının örgütlülüğünü bu nedenle kapatmak istemektedir. Emekçilerin belli bir mücadele gücü ve potansiyeline sahip örgütlülüklerini tasfiye ederek kendi güdümünde, kendisine hizmet edecek sözde örgütlenmeleri iş başına getirmeyi hedeflemektedir.

Kapatma davasının sonuçlarının yalnızca Eğitim-Sen ile sınırlı kalmayacağının iyi bilinmesi gerekiyor. Eğitim-Sen'in kapatılması öncesinde sahte sendika yasasıyla kapılarına kilit vurulan Asim Sen ve Yargı Sen kapatılırken suskunluklarını bozamayanlar sıranın bir gün başka sendikalara da geleceğini iyi biliyorlardı. Bu baskı ve sindirme kararı ilerleyen süreçte hak ve özgürlükler mücadelesi yürüten tüm kesimlerin ve tüm siyasal örgütlenmelerin başında Demokles'in kılıcı gibi duracaktır. Bu nedenle kararın her boyutuyla incelenip derinlemesine değerlendirilmesi gerekmektedir.

Burada sorulması ve yanıtlanması gereken soru, bu saldırıyı nasıl karşılamak gerektiğidir? Eğer karanlık ve hukuksal mücadele ile sınırlı labirentlerde (AİHM vb.) yolalmak istenmiyorsa geçmiş deneyimlerin ve tarihsel sürecin dersleri ve deneyimlerini tekrar tekrar bilince çıkartmalıyız.

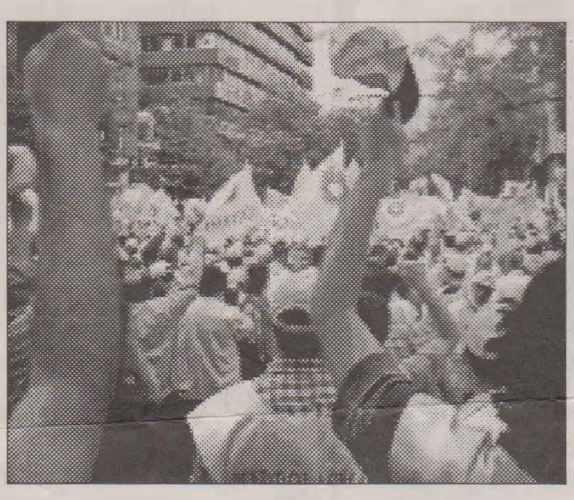
Geçmişte yasaklara rağmen kurduğumuz sendikaların kapısına mühür vurulduğunda yaptıklarımızı hatırlayalım. '91'de mühürleri kırma ve gece gündüz sendikaları terketmeme eylemleri, '92 Haziran'ında Ankara yürüyüşü, '94'te genel iş bırakma eylemleri nasıl bir savunma hattının ortaya konulması gerektiğine ilişkin yeterli açıklığı sunmaktadır.

Bu aşamada KESK, kendi örgütlü güçlerini ayrı yer ve zamanlarda tüketmek yerine eylemlerini bütünleştirme ve sınıfın diğer bileşenlerini de bu pratiğin içine katma sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Çünkü bu saldırılar parçaya yönelik gibi gözükse de bütünlüklü bir içerik taşımaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Sokakta kurduk, sokakta savunacağız!

Eğitim emekçilerinin yüz yıla yaklaşan tarihsel deneyimleri üzerinden yükselen Eğitim-Sen'in mahkeme kararı ile kapısına kilit vurulmak isteniyor. Eğitim-Sen hem nicelik, hem de nitelik olarak KESK içinde bulunan sendikalar içinde özel bir yer tutuyor. Sermaye devleti, tam olarak denetim altına alamadığı kamu emekçileri hareketini, en dinamik sendikasını kapatarak teslim almayı hedefliyor. Ayrıca kontrolü altında tuttuğu Türk-Kamu-Sen ve Memur-Sen'in bu kararla daha da güçleneceğinin hesabını yapıyor.

16 yıldır eğitim emekçilerinin kurduğu tüm sendikaların tüzüğünde yeralan "anadilde eğitim hakkı" talebine dayanarak bugüne kadar böyle bir kapatma girişiminde bulunulmamıştı. Devletin resmi organlarınca onaylanan, yıllardır sorun edilmeyen tüzük hükümleri hakkında birden bire dava açılmış olması ve davanın zamanlaması hiç de tesadüfi değildir.

Dava Genelkurmay'ın talimatıyla açılmış ve onun istemi doğrultusunda sonuçlandırılmıştır. Yargıtay, kendi iç hukuk kurallarını da ayaklar altına alarak ordunun emrine uygun bir kararın altına imza atmıştır. Bu kararla bir kez daha ordunun sermaye devletinin yönetimindeki belirleyici rolü açığa çıkmıştır.

Diğer taraftan Eğitim-Sen'in kapatılma kararı, AB süreci çerçevesinde koparılan demokrasi çığırtkanlığının sonunu getirmiş, sermaye devletinin faşist yüzünü bir kez daha tüm çıplaklığı ile açığa çıkarmıştır.

Açılan davanın esasının siyasal bir öz taşıdığı ancak topyekûn ve kararlı bir mücadele ile püskürtülebileceğini Eğitim-Sen yöneticileri de bilecek bilince sahiptirler. Ancak Eğitim-Sen yönetimi, üyesi olduğu uluslararası örgütlere dayanışma çağrısında bulunmayı, mahkeme gününe denk düşen protestocu eylemler yapmayı yeterli görmüştür. Türkiye'nin en kitlesel emek örgütü olan KESK, içinde barındırdığı en büyük sendika olan Eğitim-Sen'e yöneltilmiş böyle bir saldırı karşısında tamamen hareketsiz kalmıştır.

Gerçek bir sendikal önderliğin yapacağı ama gerek KESK ve gerekse Eğitim-Sen'in yapmadığı birçok şey vardır. Öncelikle saldırının politik içeriği ve sınıf özü üyelere kavratılmaldır. Saldırının kapsamı ve niteliğine ilişkin, net bir bilinç açıklığı sağlamak amacıyla kesintisiz bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütülmelidir. Aydınlatma faaliyeti KESK'e bağlı tüm sendikalar tarafından kesintisiz olarak sürdürülmelidir. Kapatma saldırısına karşı, içinde süresiz iş bırakma eylemini de barındıran bir mücadele programı oluşturmalıdır. Mücadele programının oluşumunda, üyelerin söz, yetki, karar sahibi olduğu tartışma süreçleri belirleyici olmalıdır.

Başta eğitim emekçileri olmak üzere, KESK'e bağlı sendikalarda örgütlü tüm kamu emekçileri Eğitim-Sen'in kapatılmasına karşı topyekûn mücadele içinde yeraldıkları koşullarda başarıya ulaşılabilir. Zira sermaye devleti 1 milyon 250 bin kamu emekçisinin sesini duymamayı, mücadelesini görmemeyi göze alamaz.

Eğitim-Sen yöneticileri, saldırının kapsamı ve niteliğine denk düşen kapsayıcı bir mücadele programı ortaya koymamışlardır. Elbette bunun en önemli nedeni AB sürecine bağlanmış bir sendikacılık/mücadele(!) anlayışıdır. Sınıf mücadelesine inanmayan, sınıf mücadelesinin yüzlerce yıllık birikimlerine sırt çevirmiş bir sendikacılığın böyle bir mücadele programı oluşturması ve sonuna kadar sürdürmesi beklenmemelidir.

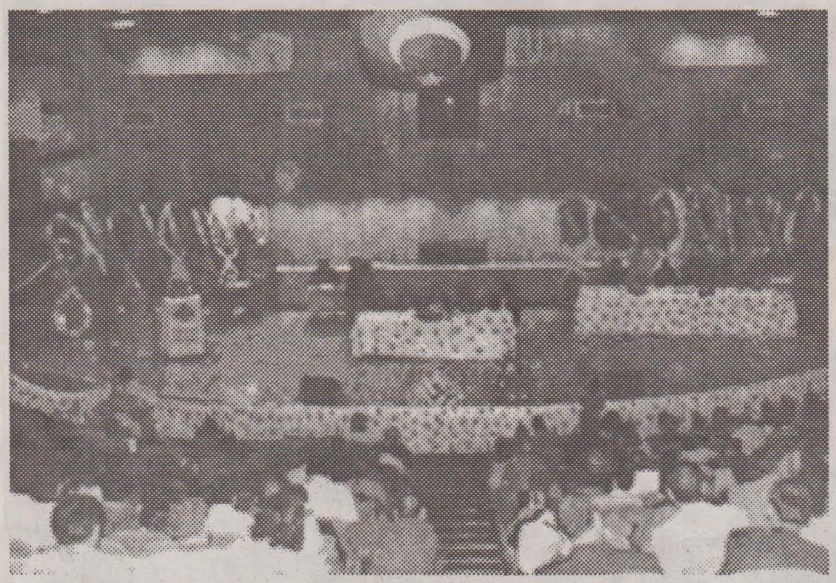
Eğer bunu aşan bir bakış ve yaklaşıma sahip bir sendikal önderlik olsaydı ya da mevcut sendikal yönetimi önüne katıp sürükleyecek güçte bir taban inisiyatifi olsaydı durum farklı olurdu.

Gelinen noktada eleştirici yaklaşımı, pratik mücadelenin yükünü omuzlayacak bir inisiyatifle birleştirerek seferber olmak durumundayız.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Kayseri

KESK Olağan Genel Kurulu yapıldı...

Tasfiye ve ehlileşme yönünde tam yol ileri!

KESK 2. Olağan Genel Kurulu kölelik yasalarının, işgüvencesi ve sosyal hak gasplarının, esnek çalışmanın, kamu hizmet alanının tasfiyesinin gündemde olduğu bir süreçte gerçekleşti. Kurul, kamu emekçilerini doğrudan hedef alan hayati önemdeki saldırılara yanıt üretebilecek bir zemin olarak değerlendirilemedi. KESK'in, dolayısıyla kamu emekçilerinin mücadelesinin Kurul'dan güçlenerek çıkması için genel kurulu, geçmiş dönemin hataları ve zaaflarıyla hesaplaşarak, önümüzdeki döneme yön verecek mücadele programının şekillendirileceği bir tartışma platformuna dönüştürmek gerekliydi. Ancak KESK yönetimine hakim reformist-liberal anlayışların ilkesiz ittifakı bir kez daha genel kurul sürecine damgasını vurdu. Başından sonuna kadar kapalı kapılar ardında yapılan ilkesiz ittifaklarca belirlenen bir genel kuruldan mücadele yararına herhangi bir olumlu sonuç çıkamazdı, böyle de oldu. Kamu emekçileri hareketini yasalcılık cenderesine sokarak fiili-meşru mücadelenin dinamiklerini budayan, sahte sendika yasası sonrası temel yönelimini "sosyal diyalog" ve "uzlaşma" üzerine kuran, hareketin bugünkü yaşadığı tıkanmanın baş sorumluları olan ilkesizlerin üçlü ittifakı 3, 2, 1, 1 matematiksel formülasyonuna bir kez daha imza attı. Böylece Genel Kurul, önümüzdeki dönemde politik ve pratik olarak daha liberal, daha uzlaşmacı, daha "sosyal diyalogcu" bir KESK'e onay vermiş oldu.

Türkiye'nin ve emekçilerin geleceğini doğrudan ilgilendiren AB, anti-emperyalist mücadele, emperyalist savaş, kölelik yasaları, temel sosyal ve demokratik hak gaspları, özelleştirme karşıtı mücadele vb. temel konu ve sorunlara farklı baktıklarını, farklı çözümler ileri sürdüklerini iddia edenlerin seçim listesi dışında ortak hiçbir metne imza atmamaları, hangi ilkeler üzerinden biraraya geldiklerini Kurul'a sunmamaları, ilkesizliğin, sendikal ve siyasal mücadelede varılan dip noktanın bir sonucu ve yansımasıdır.

Kamu-Sen'leşmeye doğru yeni bir hamle daha!

Kurulun birinci ve ikinci günü yaşananlar KESK'e hakim anlayışların, milyonlarca kamu emekçisinin geleceğini ve işgüvencesini tehdit eden saldırılara karşı sermaye hükümetiyle "diyalog ve uzlaşı" yöntemini daha sıkı uygulamaya devam edeceğini göstermiş oldu. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Başesgioğlu'nun yarattığı "kurul salonunda bayrak yok" krizi sonrası KESK adına yapılan açıklamalar üçlü ittifakın bu doğrultuda ortaklaştığını gösteriyor. Başesgioğlu, ekonomisini İMF'ye, dış politikasını ABD'ye teslim etmiş hükümetin bir bakanı olarak konuşmasında kamu emekçilerine sözde "bağımsızlık ve özgürlük" dersi vermeye çalıştı.

Halbuki, kamu emekçilerini köleleştirmeyi hedefleyen personel rejimi ve performansa göre ücretlendirme, kamu hizmetlerini ve sosyal hakları tasfiye etmeyi hedefleyen kamu yönetimi

ve sosyal güvenlik reformu vb. yasa ve tasarılar AB, İMF, DB, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlar tarafından hazırlanmış saldırılardır. AKP hükümeti de bunların altına imza atan uşaktan başka bir şey değildir. Başta İncirlik olmak üzere ülkeyi boydan boya ABD emperyalizminin savaş üssü haline getiren anlaşmalara imza atan yine AKP hükümetidir.

Düşünün ki, kamu emekçileri ücretlerinin insanca yaşamaya yetecek bir düzeyde olmasını istediklerinde dahi İMF'nin dayatmalarıyla karşılaşmaktadırlar. Hatta Sami Evren toplu görüşme sürecinde hükümete "sizin iradeniz yok, görüşmelere İMF şefleri gelsin" demişti. Bu vesileyle İMF'nin kölesi, ABD'nin uşağı hükümet cepheden eleştirilerek teşhir edileceğine, "bağımsızlık ve özgürlük" dersi vermeye çalışanlara karşı saldırı geliştirileceğine, ertesi gün konu teknik bir sorun olarak tanımlandı ve hükümetin KESK'i Kamu-Sen'leştirme ve devam eden ehlileştirme operasyonuna olumlu bir yanıt daha verilmiş oldu. Bu mesajı alan sermaye hükümetinin saldırılarında daha da pervasızlaşacağını, temel demokratik hak ve özgürlüklere daha fazla saldıracağını söylemeye gerek dahi yok.

Sendikalarımıza ve mücadele değerlerimize sahip çıkalım!

KESK Genel Kurulu, liberal sendikal anlayışların ağrısız ve sızısız biçimde konumlarını sağlamlaştırdıkları ve buna dayanarak artık Kamu-Sen'leşme yolunda tam gaz ilerleyecekleri bir dönemin başında olduğumuzu göstermektedir. Ancak kamu emekçileri için hiçbir şey bitmiş değildir. Mesele bu gerçeklerin bilincinde olarak değiştirme iradesiyle sendikalarımıza, değerlerimize sahip çıkmak ve mücadelenin ihtiyaçlarını omuzlayacak bir iradeyi gösterebilmektir. Bu elbette mevcut durumun sorumlularıyla, onların liberal-uzlaşmacı-AB'ci anlayışlarıyla hesaplaşmayı zorunlu kılmaktadır.

Unutmayalım ki, kamu emekçileri en başından bu yana yönetimler ve kurumlar olmadan sermayeye karşı dişe diş bir mücadeleyi örgütleyebildiler ve sendikalarını kurabildiler. Bugün sahte sendika yasasıyla ve bürokratik kastlaşma yoluyla geçmiş mücadelemizin birikim ve değerleri tasfiye edilirken bir kez daha, ama bu kez geçmişimizin deneyimlerinden öğrenerek daha güçlü biçimde ayağa kalkabilir; geleceğimizi kazanabiliriz.

Büro Emekçileri Sendikası'nın eylem süreci üzerine

Büro Emekçileri Sendikası, 27 Ocak'ta aldığı karar çerçevesinde 4 Şubat-4 Mart tarihleri arasında bir dizi eylem gerçekleştirdi. Bildiri dağıtımı ve basın açıklamalarıyla başlayan süreç 4 Mart'ta iş bırakma eylemiyle sonuçlandırıldı. Eylemlerin ana hedefi neo-liberal saldırı dalgasının kamuyu tasfiye girişimine dur diyebilmekti. "Gelir İdaresinin Yeniden Yapılandırılması", "Sosyal Güvenlik Reformu", "Personel Rejimi" ve "Genel Sağlık Sigortası" yasa tasarılarının geri çekilmesi eylemlerin temel talepleriydi. 4 Mart sonrasında hükümetin geri adım atmaması nedeniyle 6-7 Nisan'da yeniden iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Eylemlere özellikle büyük kentlerde katılım yüksek düzeydeydi. Vergi dairelerinde iş bırakmalar büyük ölçüde gerçekleşti. Devletin eylemlere cevabı ise, özellikle gelir idaresinin yeniden yapılandırılması için pilot bölge seçilen Ankara için netti: Sürgünler, idari soruşturmalar ve tazminat davaları.

Sürece genel olarak baktığımızda, KESK'in suskun kaldığı ve sendikaların genel kurullara kilitlendiği bir dönemde BES'in saldırı dalgasına dur demek için ayağa kalkması son derece anlamlıdır. Eylemler şimdiden BES ve kamu emekçileri hanesine kazanç olarak yazılmıştır. Ancak süreç sendikal plandaki zaafların ortaya çıkmasına da vesile olmuştur.

Parçalı mücadele

Kamu emekçileri sendikaları ilk ortaya çıktıkları günden itibaren merkezi talepler etrafında örgütlenmişlerdir. Saldırı dalgası tek elden örgütlendiği ve uygulamalar kamu emekçilerinin bütününü etkilediği ölçüde merkezileşme mücadeleyi birleştirmek anlamında zorunlu ve gerekliydi. Saldırıların karşılanması, taleplerin güçlü bir biçimde ifade edilmesi için farklı işkollarını birleştiren yapının varlığı son derece önemlidir. Kamu emekçilerini birleştiren ve ortak örgütlenmeye götüren de budur. Ancak KESK'in ya da tek tek bağlı sendikaların son süreçte ortaya koydukları eylem hattına baktığımızda merkezi miting örgütlemek dışında talepler aynı olsa bile eylem örgütlemek noktasında ortaklaşmanın çok da sağlanamadığı görülmektedir.

4 Şubat'ta başlayıp 8 Nisan'da sonlanan BES eylemlerinde görülen temel zaaf da buydu. Sorun sadece KESK'e bağlı diğer sendikalarla ortak bir program oluşturma konusunda ya da onların destek sunmak konusunda isteksizlikleri değil, BES içinde de ortaklaşmanın yeterince sağlanamaması, eylemlerin özellikle vergi daireleriyle sınırlı kalmasıdır. Bunun birkaç önemli nedeni bulunmaktadır.

Öncelikle eylem talepleri geniş bir çerçevede belirlenmiş olmasına rağmen, fiili olarak "Gelir İdaresinin Yeniden Yapılandırılması Yasası" çerçevesini aşamamıştır. Hem yerellerde hem de merkezi düzeyde yapılan eylemlerde temel hedef olarak Gelir İdaresinin Yeniden Yapılandırılması ya da bir başka deyişle maliyenin yeniden yapılandırılması işlenmiştir. Kendi içinde baktığımızda bunun son derece anlaşılır nedenleri olduğunu söylemek mümkün. BES üyeleri büyük ölçüde maliye emekçilerinden oluşmaktadır, bu nedenle maliye özgülündeki sorunların öne çıkarılması olağandır denilebilir. Kuşkusuz sorun maliyedeki sorunun öne çıkarılması değil, bu sorunun diğer BES bileşenleri tarafından yeterince sahiplenilmemesidir. Özetle, eylem süreci Maliye Bakanlığı'na bağlı birimler dışında BES'de örgütlü diğer işyerlerinde tam olarak sahiplenilmemiştir.

Taleplerin ortaklaştırılması basın açıklamaları metinleriyle sınırlı kalmıştır. Örneğin Maliye üzerinden Gelir İdaresinin Yeniden Yapılandırılması'nı ön plana çıkarırken, diğer kurumlarda da personel rejimi ön plana çıkarılabilirdi. Aslında tüm bu söylenenler sağlıklı işleyen bir sendikal yapılanma için gereksizdir. Çünkü sendika, sınıf dayanışmasının öğrenildiği, sendikal bilincin edinildiği alanlardır. Aynı çatı altında örgütlendiğin emekçilerin sorunlarına sahip çıkmak sendikal örgütlenmenin gereğidir, o sorun seni doğrudan-ilk elden ilgilendirmese de... Bu nedenle BES'in sağlıklı işleyen bir sendikal yapılanmaya sahip olmadığını söylemek doğru bir tespit olacaktır.

Belirtilmesi gereken diğer nokta yasanın meclisten geçmesinden sonra eylemlerin bıçak gibi kesilmesidir. Bu yaklaşım "artık yapılacak bir şey kalmadı" ruhhalinin emekçiler içinde yaygınlaşmasına hizmet edebilirdi ve öyle de oldu. Tüm illerde 1 Mayıs'a katılım düşünüldüğünde yoğun bir eylem sürecinden moralle çıkmış BES'in çok farklı bir tablo ortaya koyması gerekirdi. Oysa mevcut tablo eylem sürecinin emekçilerin mücadele azmi ve şevkini yükseltmediğini göstermektedir.

Bundan sonra yapılması gereken tek tek sektörlere ilişkin saldıları genel saldırılarla birleştirmek ve bir bütün olarak KESK'in ortak mücaleyi ortaklaştıracak ve örgütleyecek, kararlı ve militan bir mücadele hattı izlemesini sağlamak için tabanda biraraya gelmektir.

"Sağlıkta Dönüşüm Programı"; emekçinin kölelik fermanı!

"Sağlıkta Dönüşüm Programı" olarak adlandırılan özelleştirme programının bir yanını sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesi oluştururken, diğer yanını ise emekçilerin tam anlamıyla köleleştirilmesi oluşturmaktadır. Bu ikisi arasında sıkı bir ilişki bulunmaktadır. Zira kara endeksli bir sağlık sisteminde doğal olarak kapitalist sömürü yasaları işletilecektir. Yani en az maliyetle en çok verim ve ticari karın sağlanması için emekçiler sınırsız ve kuralsız bir çalışma sistemine maruz bırakılacaktır.

Böyle bir sistemin anahtarını iş güvencesinin ortadan kaldırılması oluşturmaktadır. "Yeni Personel Rejimi" ile işgüvencesinin gaspının yolu açılmaktadır. "Kamu yönetimi reformu"nun hayata geçirilmesiyle birlikte sözleşmeli çalışma genelleştirilecektir. Bu yönde zaten büyük bir mesafe almış bulunmaktadır. Uzun zamandır büyük sayılar halinde sözleşmeli personel alınmaktadır. Önce yan hizmet birimleri taşerona verildi, sonra yavaş yavaş ana birimlere taşeron sokuldu. Yakında kadrolu sağlık emekçisi sayısı taşeron ve sözleşmeli çalışanlara nazaran azalmış olacak. Böylelikle, aynı işi yapıyor olsalar dahi emekçiler arasında bozguna sebep olacaktır.

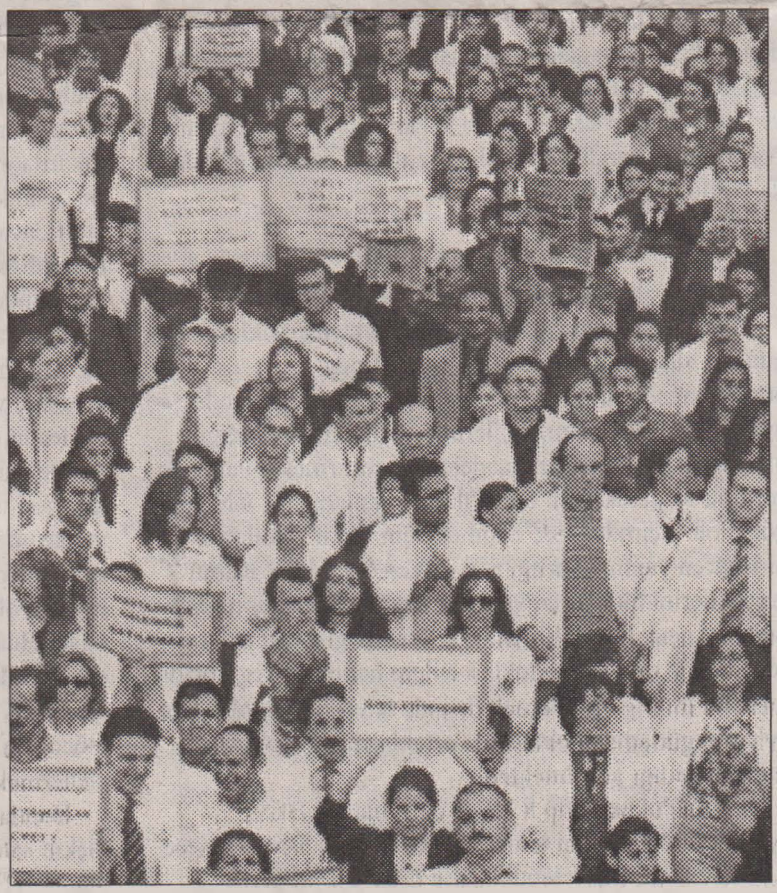
İşgüvencesinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte tüm çalışma düzeni esnekleştirilecektir. Mesai saatleri yönetim tarafından keyfince belirlenecek, işini kaybetmek istemeyen emekçi posası çıkana kadar çalıştırılacaktır. Ayrıca çıkacak olan yasalarla kısmi zamanlı-sözleşmeli personel tanımı yapılmıştır. Yani bir işin yapılması için gereken zaman yarım gün ise emekçi yarım gün çalışacak ve yarım günlük ücret alacaktır. Geri kalan zamanda ise yaşayabilmesi için "limon satması" gerekecektir. Diğer yandan sağlık çalışmasının 24 saat kesintisiz devam ettiği düşünülürse bir kısım emekçi ise evine dahi gidemeden günlerce çalıştırılabilecektir. Dahası bunu kendi isteğiyle yapacaktır, çünkü seneye sözleşmesini yenileyebilmesi için ne kadar iyi bir çalışan olduğunu ispatlaması gerekmektedir.

Bu kölelik programıyla ücretler de esnekleştirilecek, performansa göre belirlenecektir. Böylece emekçiler iyi ücret alabilmek için birbirleriyle rekabet ederek kölece çalışma koşullarına boyun eğeceklerdir. Performans kriterleri rekabeti körüklediği için çalışanın köleliği giderek derinleşecek, sistem zayıf halkalar üreterek dışlama yoluna gidecektir.

Bu saldırı programının odağında örgütsüzleştirme-yalnızlaştırma ve kişiliksizleştirme yoluyla savunmasız bırakma hedefi bulunmaktadır. Bu koşullar altında emekçiler daha çok çalışacak daha az ücret alacak, gittikçe yozlaştırılacak, artık bırakın başkalarını kendini bile düşünemeyecek-düşünmeyecek hale getirilecektir.

Sonuç olarak "Sağlıkta dönüşüm programı" dizginsiz ve vahşi sömürünün adıdır. Sağlık emekçileri sağlık hakkının ticarileştirilmesi ile birlikte kendilerini bekleyen bu kölelik düzenine karşı mücadeleyi yükseltmek zorundadırlar.

Sosyalist sağlık emekçileri/İstanbul

SEKA'dan sonra direniş bayrağı Seydişehir Aliminyum işçilerinde!..

Özelleştirmeye karşı birleşik işçi-emekçi direnişi!

Seydişehir Eti Aliminyum işçileri, özelleştirmek üzere ihaleye çıkarılan tesisleri incelemeye gelen firma temsilcilerinin işyerine girmesine militan bir direnişle karşı koydular. Sermaye temsilcileri ancak polisin müdahalesi ile iki bölümü gezebildiler ve sonrasında yine polisin koruması altında çekip gittiler.

Zarar ediyor söylemiyle meşrulaştırılmaya çalışılan özelleştirme saldırısının gerçek yüzü Seydişehir Alüminyum'un özelleştirilmeye çalışılmasıyla bir kez daha tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. Çünkü Seydişehir Alüminyum son derece kârlı bir kuruluştur. İşçi sınıfı özelleştirmenin işsizlik, yoksulluk, örgütsüzlük anlamına geldiğinin bilincindedir. SEKA ve Seydişehir direnişi bunun en açık göstergeleridir. Ancak işçi sınıfının net olmadığı bir nokta varsa o da saldırı dalgasına karşı mücadeleyi nasıl ortaklaştıracağıdır. Dün SEKA ayakta iken Seydişehir oturuyordu, bugün Seydişehir direnişteyken Tüpraş oturmaktadır. Mücadeleyi birleştirme araçları olması gereken sendikalar ise ihanet batağına batmış durumdalar. Onlardan birleşik bir mücadalenin örgütleyicisi olmalarını beklemek hayaldir.

Saldırı dalgası sadece KİT'leri değil kamusal alanı da içine almıştır. AKP hükümetinin İMF ile sürdürdüğü ekonomik istikrar paketi ve önümüzdeki üç yıl uygulanacak olan stand-by anlaşmasıyla kamusal hizmetlerin sermayeye açılımı hız kazanmıştır. Özelleştirme saldırısının, sosyal güvenlik reformunun, genel sağlık sigortasının sadece emek güçlerinin bir bölümü tarafından mücadeleye konusu edilmesi artık aşılması gereken bir zaaftır. Bu zaafın aşılmasında hiç kuşkusuz politik bilinci daha gelişkin olan kamu emekçileri hareketinin önemli katkıları olacaktır. SEKA'ya şu veya bu biçimde verilen destek Seydişehir'e daha örgütlü, daha ileri bir noktadan verilmelidir. Çünkü kamu emekçileri de ağır bir özelleştirme planıyla tehdit edilmektedirler. Özelleştirme saldırısı tüm sınıfa ve emekçilere yönelik bir saldırıdır ve ancak ortak bir mücadeleyle püskürtülebilir. Bilinmelidir ki özelleştirme saldırısı ya birlikte direnilerek püskürtülecektir ya da işçi ve emekçileri ezerek yürürlüğe konulacaktır.

Gün sınıf dayanışmasını yükseltmenin günüdür. Gün ülkenin her köşesini, her işyerini SEKA ve Seydişehir yapma günüdür.

Haziran'ın mücadele geleneğinden öğrenerek geleceği kazanalım!

Sınıf mücadelesi tarihine baktığımızda işçi-emekçilerin sermaye sınıfının saldırılarını püskürtmek, ekonomik, demokratik hak ve özgürlüklerini korumak için sayısız eylem, etkinlik ve direniş yaptıklarını görürüz. Bunlar içerisinde kimi eylemler vardır ki aradan yıllar hatta yüzyıllar geçse de öneminden bir şey kaybetmez. Tersine güncelliğini koruyarak günümüz mücadelesine ışık tutmaya devam eder. 15-16 Haziran direnişi işte bu direnişlerden biridir. Bu direniş Türkiye İşçi sınıfının mücadele tarihi içerisinde oldukça özel bir yer tutmaktadır.

15-16 Haziran direnişi üzerinden 35 yıl geçmiş olmasına rağmen işçi sınıfının mücadelesine bu günde ışık tutmaya devam etmektedir. Bu önem hem sınıfın kitlesel ve militan eylemi olma, hem de saldırıyı püskürtme ve hakları koruma konusundaki başarısından gelmektedir. Siyasal yönüyle 1976 DGM direnişi de benzer nitelikte bir direniştir.

15-16 Haziran direnişinden 25 yıl sonra, toplumsal muhalefetin en sönük olduğu bir süreçte gerçekleşen 17-18 Haziran direnişi ise tüm zayıflıklarına rağmen 15-16 Haziran direnişçiliğinin nasıl yaratılacağını göstermiştir. 17-18 Haziran'da sermaye devletinin her türlü baskı ve engellemelerine rağmen kamu emekçileri 150 bini aşan bir kitle ile "Kızılay'ı işgal" etmiştir.

İşçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran direnişi

'60'lı yıllardan itibaren ulusal ve uluslararası düzeyde yükselen sol hareketin etkisiyle işçi sınıfı mücadele sahnesinde yerini almaya başlamıştır. Yoksul köylülük toprak işgalleriyle, öğrenci gençlik boykot ve fiili çatışmalarla hak ve özgürlük mücadelesine girişirken işçi sınıfı saldırılara fabrika işgalleri, grevler ve direnişlerle yanıt veriyordu. Kavel, Singer, Türk Demir Döküm gibi fabrikalarda, Zonguldak ve çevresindeki maden işletmelerinde işçiler sık sık kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya geliyor ve dişe diş bir mücadele yürütüyordu ve neredeyse her grev ciddi bir çatışmaya dönüşüyordu. Denilebilir ki 15–16 Haziran eyleminin öncesindeki her grev, her işgal ve direniş 15-16 Haziran'a giden yolun taşlarını döşedi, işçiler için ciddi bir eğitim ve bilinçlenme işlevi gördü. İşçi sınıfı bu eylemlerde kendi sınıf gücünü sınadı. Birliğini bu süreçte pekiştirmeye ve siyasal ağırlığını hissettirmeye başladı. İşte bu süreç beraberinde bir ayrışmayı getirdi. Mücadele potansiyelini oluşturan öncü işçiler Türk İş'ten ayrılarak DİSK'te örgütlenmeye başladı. Devrimci bir mücadele hattı tutan ve gittikçe güçlenen bir işçi sınıfı hareketi düzen için bir korku kaynağı olmaya başlamıştı bile. Burjuvazi artık karşısında hakları için etkin bir biçimde mücadeleye katılan işçi sınıfını görüyordu.

Sermaye sözcüsü hükümet, gelişen hareketi bastırmak amacıyla saldırı yasalarını devreye soktu. İlk etapta DİSK devre dışı bırakılacak, ona bağlı sendikalar dağıtılacaktı. Böylelikle sermayenin önündeki engeller ortadan kaldırılacaktı. Hain Türk İş bürokratları da bu yasayı destekledi. Ardından hükümet DİSK'i bölücülük ve vatan hainliği yapmakla suçladı.

Ancak işçi sınıfı bu saldırılara karşı yanıt vermekte gecikmedi. DİSK yöneticileri de başlangıçta tabandan

yükselen tepkileri dikkate alan bir eylem hattı çizdi. Hükümetin yasa önerisinin anayasaya aykırı olduğunu ve yasal sendikal haklarını sonuna kadar savunacaklarını açıklayan DİSK, kendisine bağlı sendikalarla yapılan toplantı sonucunda 17 Haziran'da bir protesto eylemi örgütleme kararı aldı. İşçiler yasa önerisinin anayasaya aykırı olup olmamasından çok somut meşru talepleri ve hakları açısından bakıyorlardı bu gelişmelere.

Tarih 15 Haziran'ı gösterdiğinde DİSK'e bağlı sendikaların İzmit ve İstanbul'daki fabrikalarında üretim durduruldu. Sendikal haklara yapılan saldırıya tepki olarak başlayan eylemler, kısa zamanda düzenle işçi sınıfı arasında iki güne yayılan şiddetli çatışmalara dönüştü. İşçiler her yerde önlerine konulan barikatları yıka yıka ilerlediler. Polis kuvvetleri ve binlerce asker çatışmaya sürüldü. Polis ve askerler tarafından işçilerin katledilmesi işçilerin öfkesini daha da arttırdı . Sermaye devleti 17 Haziran'da sıkıyönetim ilan ederek her türlü eylemi yasakladı. 3 işçinin yaşamını yitirmesi ve binlercesinin yaralanmasıyla süren eylem, sıkıyönetime ve düzen tarafından tehdit edilen DİSK yöneticilerinin eylemin karşısına geçmesine rağmen başarıya ulaştı. Yasa tasarısı da Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

15-16 Haziran direnişi tamamıyla sınıf tabanının basıncıyla gelişmiş önderlikten yoksun olarak işçilerin inisiyatifinde geçmişti. Eylemin taban inisiyatifinde gerçekleşmiş olması eylemin başarıya ulaşmasını sağladı. Eylemci kitlenin önemli bir kesimini Türk-İş yönetimine rağmen direnişe katılan Türk-İş üyesi işçiler oluşturdu. Direniş farklı sendikalarda örgütlü işçileri, sınıf dışındaki katmanları (semt halkı, gençlik vb.) birleştirdi. İşçi sınıfı sendikal bürokrasinin sınıf üzerindeki denetimi kırarak kendi gerçek gücünü açığa vurdu. Ancak saldırının püskürtülmesine rağmen hareket, devrimci bir önderlik ve programla buluşamaması nedeniyle belli bir noktadan sonra kırıldı.

17-18 Haziran '95'te Kızılay'ı zaptettik!

17-18 Haziran eylemi kamu emekçilerinin '90'lı yılların başından itibaren yürüttükleri fiili-meşru mücadelenin ürünü sendikal mevzilere sahte sendika yasasıyla pranga vurulması girişimine karşı örgütlendi. 17 Haziran eylemi de tıpkı 15-16 Haziran direnişinde olduğu gibi ciddi bir mücadele birikimine yaslanmakta ve mücadelenin fiili kazanımlarının gaspı saldırısına karşı gerçekleştirilmekteydi.

17 Haziran'da 150 bin kişilik görkemli bir kalabalıkla Kızılay'ı dolduran kamu emekçilerinin amacı sendikal hak ve özgürlüklerini kazanmadan meydanı terketmemekti. Ancak iki günün ardından eylem öncesi kararlardan geriye düşen bir yönetim anlayışı yüzünden sonuç alınamadan geri dönülmek zorunda kalındı.

Bu geri dönüş, kamu emekçileri kitlesinin sendikal mücadeleye dönük beklentilerinde ilk kırılmaları yarattı. Bu kırılma daha sonra sonuçsuz-hedefsiz eylem çizgisiyle daha ileri boyutlar kazandı. Bu sürecin en önemli sonuçları zayıf ta olsa, mevcut işyeri inisiyatiflerinin kötürümleşmesi, ve merkezileşme adı altında bürokratlaşmanın gelişmesi, yönetim ile taban arasındaki mesafenin boyutlanması oldu.

Her iki eylem üzerinden çıkarılabilecek bazı ortak sonuçlar bulunmaktadır.

Hak ve özgürlükleri kazanmak ve korumak için dişe diş bir mücadele olmazsa olmazdır.

Sermayenin saldırılarına karşı mücadelede sendikal yönetimleri zorlamalı ama onlara bel bağlamamalıyız. Mücadele inisiyatifini ve sorumluluğunu bizzat üstlenmeliyiz.

Mücadelenin başarısı için sınıfa karşı sınıf duruşu, devrimci iktidar bilincine sahip olmak ve bunu gerçekleştirecek bir önderliği çıkarmak zorunlu bir ihtiyaçtır.

15-15 Haziran direnişinin yıldönümünde kamu emekçilerini, geleneğimize dayanarak geleceğimizi kazanmaya çağırıyoruz!

İşçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran Direnişi yolumuza ışık tutuyor!

Fiyatı: 500.000 TL * Sayı: 7 * Haziran 2005 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN * Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993